

Rafa Gomar
Vidres en la moqueta

*A Cristina,
camins compartits de lluna plena;
secrets i desitjos d'aigua.*

*A Andrea i a Inés,
perquè lluiten per a viure en un món
sense guerres ni fam, més just i igualitari.*

DILLUNS DE VESPRADA

1

Només es va despertar, Marta va mirar el rellotge: eren les cinc. Va obrir el llum, pitjà el timbre perquè acudís Matilde i es va asseure al capçal del llit. Aquell dia era una vesprada distinta. Havia de doblegar la rutina del seu horari i això li provocava un lleuger desassossec. Per compensar-lo, es va encendre un Marlboro, va agafar el cendrer de plata de la tauleta de nit i se'l posà sobre el pijama de seda.

—Ha dormit bé, la senyora? —va preguntar Matilde mentre descoria les cortines i alçava la persiana.

—Sí, molt bé. No, no, puge-la més, que entre tota la llum —va dir després de la primera pipada.

—Li prepare el bany?

—Sí, per favor. El senyor vindrà aviat. Quan arribe, avise'm.

Matilde va entrar al bany i obrí l'aixeta de la banyera amb el regulador a vint-i-sis graus. Mentre s'emplenava, va traure el barnús i les tovalloles i els deixà plegats sobre el tamboret. Hi va ficar les sals minerals i, després d'esperar que l'aigua arribés a l'altura acostumada, va tancar l'aixeta i s'eixugà les mans.

—Ja té preparat el bany. Vol alguna cosa més abans de fer les maletes?

—No, gràcies. He deixat damunt del llit els vestits que m'abelleix emportar-me i també he preparat algunes faldes i pantalons. Recorde també ficar el negre i groc d'hi-

vern per si de cas; a Alemanya farà fred i potser em facen falta.

Normalment, les vesprades que la senyora Varela no rebia classes d'alemany, restava una bona estona en el llit, després de la sesta. Li plaïa deixar escolar el temps sentint la ràdio, fent solitaris o llegint revistes. De vegades, llegint llegint, queia en somnolències enfarfegades d'imatges i, quan es cansava d'aquests jocs, manava a Matilde que li preparés la banyera. El bany s'havia convertit en el seu lloc íntim per excel·lència; un espai on reflexionava, prenia decisions, dissenyava projectes de futur i alliberava els aspectes d'aquella altra Marta que només sorgia en ocasions concretes, com ara deixar córrer la fantasia sexual.

I és que hi havia vesprades que els sentits s'encenien i, aleshores, es despullava lentament i refregava el cos entre els llençols amb una calmada sensualitat. Gaudia d'imaginar-se estimada per un ser amb qui encetava un joc de besos i carícies fins a la banyera, i els dos hi sadollaven una pulsó sexual apassionada. El moviment de l'aigua, el tauró i els seus dits experts, la sumien en un delit sense esclatxes orquestrat a mida on aquell home imaginat compartia el desig i li obsequiava efusivament el cos. De tant en tant, però, aquest goig solitari també la desil·lusionava. L'eufòria dels sentits acabava empastifada per una sensació de mal humor i solitud. Haver repetit aquell muntatge escènic durant massa temps i cap avanç vers una realitat més afectiva, l'endinsava en la melangia.

Avui, tanmateix, no podia permetre's ni cap fantasia sexual ni cap malenconia. Del llit estant, va fer unes quantes telefonades breus per acomiadar-se de sa mare i de les amigues, i ràpidament va passar de l'escalfor del llit a aquella agradable atmosfera formada pel baf de l'aigua calenta i les olors que desprenien les sals i el sabó.

L'ansia de canviar d'aires superava la falta de consideració del seu home. La irritava força que li hagués comunicat l'eixida del viatge sense temps per a reaccionar. Amb els anys, però, havia après a viure per damunt el despotisme de Víctor i extraure la part positiva d'allò que li oferia. A més a més, en aquesta ocasió l'acompanyarien els Díaz i els Alberola, i se sentia protegida. Víctor era massa primitiu per a valorar l'interès i la complaença amb què afrontava els viatges. Acompanyada, el pes del seu temperament es repartia i qualsevol activitat es feia més lleugera i agradable. Si bé lamentava la impossibilitat de preparar les rutes, estudiar els trajectes o els plànols de les ciutats que visitarien, això no era motiu suficient per a minvar-li la satisfacció d'ensopegar amb una altra llum, un altre paisatge i una altra gent.

Cada viatge atresorava uns elements i una cronologia pròpies i ella els modelava per fer-los únics, com una experiència irrepètible. Li agradava sobrepassar els límits del seu món, contrastar les maneres de viure i la diversitat de costums; seguir l'embat d'un feix d'estímuls i descobriments que renovaven el seu bagatge personal. Trencar la rutina l'esperonava a perdre els referents que l'encotillaven en la comoditat dels hàbits diaris.

—Senyora, el senyor acaba d'arribar.

—D'acord, gràcies. Prepare la maleta, per favor. He deixat la seua roba damunt del llit. Pregunte-li si vol alguna peça més.

Amb Matilde preparant les maletes i Marta en la banyera, Víctor Varela va aprofitar l'ocasió per telefonar a Hans. En realitat aquest era un viatge de negocis, però sols ho sabia ell. Desitjava avisar el seu enllaç alemany de l'hora aproximada de sortida, més per precaució que per veritable necessitat.

Encara que no tenia gaire importància, el contratemps de no aconseguir parlar amb Hans el va enfurismar. Des-

prés, va telefonar a Carla. Havia esperat fins a l'últim moment per avisar-la del viatge i evitar-ne possibles retrets però, tot i la promesa de fer-li un bon regal, ella va penjar el telèfon entre renecs i insults. «Ja se li passarà», es repetia indiferent.

Rumiant encara l'absència de Hans i l'enuig de Carla, va entrar al dormitori i es va canviar de roba. Quan Marta va sortir del bany, a ell només li faltava pentinar-se i posar-se la jaqueta.

—Però home, com se t'ocorre posar-te aquesta corbata? —va criticar Marta, asseguda davant el tocador.

—Quina vols que em pose?

—Amb aquesta camisa, la blau marí resultaria molt més elegant. No sé com pots ser tan vulgar!

—Sempre m'has de retraure alguna cosa! N'estic fart!

—Jo, retraure't? Si ho faig per tu! Veges què m'importarà que mostres el teu mal gust pertot arreu. A més, no sé per què t'has posat un trage; amb els taxis i l'avió te l'arrugaràs i hauràs de canviar-te'l només arribar. Tant de viatjar i encara no has après res!

—No tinc la teua classe!

—És cert, no la tens. És de les poques coses que no es compren amb diners ni despotisme!

—No parles tant i afanya't, arribarem tard!

—Tant em fa si arribem tard!

—Doncs a mi no, així que tanca la boca; ja n'hi ha prou d'insolències!

—Insolències? I no és més insolent obligar-me a anar de viatge sense consultar-m'ho?

—No tinc per què consultar-t'ho. Ets la meua dona, i la meua dona fa el que jo mane i prou. Està clar?

—Sí, està clar! Per desgràcia fa massa anys que està clar!

El silenci era tibant. Amb el rostre colrat d'ira, Varela va obrir l'armari i es va canviar la corbata per una altra de

color blau marí. Davant l'espill, mentre se'n feia el nuc, amb els renecs de Carla martellejant-li la ment i la discussió amb Marta, tornava a sentir-se com un ninot. Aquestes disputes li palesaven de forma categòrica la vellesa i no ho tolerava. Cada vegada que discutien, cada vegada que elles guanyaven una batalla, s'abismava més en la feblesa.

Havia esdevingut massa tou. Amb el transcurs del temps Marta havia fiançat una forta aversió contra ell que manifestava amb virulència. En una altra època, a Varela, l'aversió i la virulència no li haurien importat. Al contrari, estava avesat que l'odiaren i ho preferia així, si més no. El plaer de combatre i doblegar l'hostilitat dels altres amb el seu poder, era major. Sabia que tard o d'hora tots acabaven sucumbint. «Cadascú té el seu temps», solia sentenciar. Llavors, de vegades apostava a endevinar la resistència de cada presoner. Se'n feia una primera impressió i assajava les formes directes d'humiliació perquè les finalitats fossen efectives. Una mena de repte personal, més gratificant a mesura que l'enemic esdevenia més difícil de vèncer. Sabia que l'extorsió més efectiva era guanyar moralment una persona perquè perdés la dignitat i l'instint de viure. «En el moment que hom perd l'instint de viure ja està vençut», ratificava.

En l'actualitat, les repetides evidències de feblesa el sumien en la desesperació. Com s'havia deixat arrossegar així? Com havia perdut el control d'una forma tan ignominiosa? Abans no hauria consentit deixar-la pronunciar una sola paraula. Li hauria creuat la cara amb una bufetada acompanyada de qualsevol impropri, i ella s'hauria engolit fins i tot el silenci.

Aquestes reflexions l'exacerbaven. Havia de foragitar-les d'immediat. Ja era prou haver-se doblegat al gust de la dona i canviar de corbata, per afegir-li el plaer de notar-lo cavil·lós i afectat. Encengué un cigarret, va mal-

dar per mostrar-se indiferent i esperà el moment de partir mentre Marta s'acabava d'abillar.

Mirant-la reconeixia que el seu cos es conservava molt bé, però confirmava el poc estímul que rebia. Marta el deixava fred, no li feia esclatar cap espurna. Només quan es van casar, els primers embats d'aquell cos tes, vint anys més jove que el d'ell; aquella mescla de morbositat i candidesa que li proporcionava l'entorn de la virginitat, va arribar a excitar-lo. Tanmateix, hauria estat igual Marta que qualsevol altra. Sentia una atracció especial per les verges. Estava convençut que després d'Isabel —el seu amor adolescent— no havia estimat ningú. Ningú més no posseïa la ingenuïtat ni el candor d'ella. S'havia forçat a mantenir-la innocent i verge; havia reprimat els instints i, a canvi, va rebre la primera gran decepció vital: als dèssset anys, després de fortes diarrees, vòmits constants i una deshidratació aguda tractada per un metge negligent, Isabel va morir.

Amb l'última pipada del cigarret, Varela va abandonar l'habitació i va tancar-se al despatx. Volia telefonar a Carla una altra vegada per a reconciliar-se amb ella. No era capaç d'admetre-ho, però Carla li importava molt més del que reconeixia. Com que no la va trobar a casa ni tampoc contestava al mòbil, va revisar alguns documents guardats a la caixa forta i va ordenar les carpetes de les activitats que havia d'emprendre en tornar del viatge. En acabar, va repetir-se mentalment, un per un, els passos de l'operació encomanada que havia d'efectuar en aquest viatge.

Marta estava preparada. Ja havia revisat les maletes i els objectes de la bossa de tocador i, mentre esperava que Matilde l'avisés de l'arribada del taxi, reflexionava sobre la improvisació a què la sotmetia Varela i les probables conseqüències pel que feia a la salut. Li agradava prevenir qualsevol contratemps i consultar al metge les precaucions que

havia de prendre per a visitar els diferents països. Això li subministrava una seguretat afegida per afrontar el viatge amb major tranquil·litat. Avui no era el cas, però encara recordava el succeït que li havia contat la seua amiga Carme —infermera de traumatologia—, sobre el bac del seu home a Cambodja. S'havia fet una ferida al genoll durant una excursió, però no va poder curar-se-la fins tornar a l'hotel. La cicatrització semblava absolutament normal: cap dolor, cap problema. Tanmateix, havent regressat a València, Carme palpava la ferida i notava una blanesa estranya que no es corresponia amb una cicatrització correcta. Va demanar una cita amb el traumatòleg per a l'home i, tot i haver-se injectat les vacunes i pres les pastilles obligatòries per a desplaçar-se a aquell país, van haver de fer-li una petita intervenció per buidar i sanejar aquell pus estrany sota la crosta. El resultat va ser satisfactori, però no s'estalviaren l'esglai.

I si aquest succeït havia acabat bé, tenia com a exemple més dramàtic el cas del seu amic Josep, que va viatjar a Guinea a pèl, sense haver-se pres ni pastilles ni injectar-se les vacunes corresponents. Havia sigut un viatge ràpid de tres dies, però quan va tornar i va transcórrer el temps determinat d'incubació d'un virus que hi havia contret, va entrar en coma i va restar en la unitat d'intensius durant un mes. Finalment van diagnosticar-li una cardiopatia i al cap de sis mesos va morir...

Els anaven a Europa i aquell perill no existia, però la inconsciència i la imposició de Varela resultaven reprovables.

—Senyora, el taxi ja ha arribat —va interrompre Matilde els pensaments de Marta.

—D'acord, ara baixem. Víctor, anem!

—Ja vaig!

A l'aeroport trobarien els amics i tots plegats partirien cap a Amsterdam.

2

Un taxi els va traslladar des de l'aeroport a l'embarcador. La llum de la vesprada era esmoreïda, però el trànsit constant de les bicicletes, els colors dels tramvies i de les flors dels nombrosos parcs i jardins, juntament amb la circulació dels canals, mostraven una ciutat alegre i dinàmica que anul·laren l'atuïment de les hores d'avió. Marta va percebre Amsterdam com una ciutat plural i diversa, i va interpretar aquesta sensació com un bon presagi. Si no hagués estat per les maletes, no li hauria importat parar el taxi i perdre's entre la mobilitat dels vianants.

Tan bon punt arribaren a la terminal de l'embarcador, un home major —calb i amb la cara bruna i solcada d'arugues, d'aspecte rude— els va donar la benvinguda al vaixell, alhora que es feia càrrec de les maletes.

El Deutschland, un dels set vaixells de la major i més antiga de les companyies que navegaven pel Rin, tenia tres pisos. Pintat de blanc, una ratlla roja recorria els més de cent metres d'eslora. En la coberta inferior, les cabines dels viatgers estaven arran de l'aigua i Marta va pensar que, per fortuna, Víctor sempre comprava el més car i no els en correspondria cap, ja que passar els dies allí, en alguna d'aquestes cabines, li hauria amargat el viatge.

Els Varela no van esperar els amics. Directament, una vegada travessada la passarel·la i la recepció, van ser acompanyats a una de les suites de la coberta superior.

Quan l'home calb i bru va rebre la propina i va sortir de la suite, Marta hi va fer una ullada general. Va calibrar la duresa del sofà i dels llits, llevà parcialment el cobertor per comprovar la textura dels llençols, i va tombar les maletes sobre un seient de fusta. Mentrestant, Víctor Varela va escodriñar el minibar i extragué una botelleta de Chivas 12.

—No està gens malament la suite, no creus? —va dir Víctor, que més que preguntar, afirmava.

—Sí, està molt bé. Molt funcional, però neta i correcta, ben correcta. I el que més em plau és la grandària de la finestra. Quin goig! Es veurà el paisatge estupendament. Això sí, he de reconèixer que si combinar corbates no és el teu fort, a l'hora de reservar habitacions d'hotel o com ara la suite d'aquest vaixell, sempre l'encertes de ple.

Víctor no va fer cas del comentari de Marta i, amb el primer glop de whisky, va traure's la Montblanc per formalitzar les cèdules d'identificació. Després, va agafar la carpeta que els havia preparat l'agència de viatges i, deixant a banda la documentació, va llegir primer el fullet explicatiu sobre les característiques turístiques de la zona i, en acabant, un altre referit a les instal·lacions del vaixell, facilitat per l'organització del Deutschland.

—Mira, Marta, hi ha piscina, gimnàs, sauna, massatge i solari.

—I no hi ha cap tipus de thalassoteràpia?

—No, no diu res d'això.

—Quina llàstima! —exclamà mentre obria les maletes.

—I saps a quina velocitat marxarà habitualment aquest vaixell?

—No, no en tinc ni idea. Espere que vaja a poc a poc i gaudir millor del paisatge.

—Ací diu de tretze a quinze quilòmetres per hora.

—Ah, molt bé, com si anàrem en bicicleta —contestà Marta remembrant els nombrosos ciclistes d'Amsterdam.

—Què vols que et diga? Jo crec que és una velocitat massa lenta. Clar, que imagine que de nit anirà molt més ràpid.

Varela va continuar llegint com es regulava l'aire condicionat i la calefacció i va engegar el canal tres de la ràdio per escoltar les informacions internes.

—Saps, Marta, ens haurem d'acostumar a l'horari de menjades. Amb el del desdijuni no hi ha cap problema, però amb el del dinar i el sopar... massa prompte per a nosaltres.

—Bé, ens adaptarem i en pau, total només són cinc dies.

Varela seguia llegint i al cap d'una estona va puntuallitzar:

—I, a més, no tindrem cap molèstia per a passar la frontera. L'oficina del comissari del vaixell s'ocuparà de les formalitats. No, si aquests alemanys pensen en tot. El que jo dic sempre. Els alemanys són molt alemanys!

—Vinga, no comences, eh! —el va tallar de manera rotunda i contundent.

Marta sabia que darrere d'aquella afirmació, el seu home continuaria amb l'habitual discurs d'exaltació de la disciplina i l'autoritat i que, després de lloar el comportament exemplar dels alemanys, lamentaria tant la derrota nazi com la democràcia espanyola, temes que originarien una baralla verbal. Amb el viatge a les espatlles i la roba per ordenar, no li abellia discutir. Sortosament, Víctor també va callar i continuà llegint els fullets informatius.

Malgrat el whisky i la lectura, Varela ja estava inquiet de romandre a la suite. La parsimònia de Marta l'enerjava. Va engegar i apagar la televisió, es va encendre un altre cigarret i restà dempeus, contemplant el paisatge. Va asseure's de nou per tornar a mirar les fotografies del quadern publicitari i llegir-ne els peus. Havent repassat també els fullets publicitaris, la impaciència l'abordava.

Temia ensopegar amb els pensaments de debilitat que darrerament l'assetjaven i això va importunar-lo encara més.

—Com si no pogueres arreglar la roba demà o després de sopar! Si s'arruga, la portarem a planxar i en pau. No sé per què perdem el temps tan inútilment!

Sense immutar-se, Marta continuava traient els vestits de les maletes i posant-los en les perxes de l'armari. Observava de reüll la nerviositat creixent del seu home i, com en altres ocasions, d'improvís, la idea de creure que seria capaç de soltar-li a boca de canó «per què no desapareixes i em deixes tranquil·la», li va rondar per la ment. Com en altres ocasions, va optar pel silenci. El coneixia massa bé per saber que reaccionaria en qualsevol moment. Cinc lustres d'incomprensions recíproques, odis quotidians i mirades inquisitives, hi eren suficients.

Feia temps que havia superat l'estat de pressió que li provocava la sola presència del seu home i, a desgrat que a estones encara l'abordava, fugia de qualsevol resposta desorbitada. Tot i que no conservaven ni un bri de complicitat conjugal, Marta havia trobat la manera de viure sense molèsties. Quan ella s'aixecava, ell ja havia marxat; es veien a l'hora de sopar i no sempre. Fins i tot ara que s'havia jubilat del lloc d'alt càrrec de la delegació del govern, Víctor mantenia el mateix horari amb l'excusa d'atendre els negocis.

Marta ignorava en què consistien els negocis de l'home. Disposava dels diners que volia, i com que no l'havia obligada a signar cap document ni estava implicada en cap dels seus assumptes, no li importava d'on provenien ni tampoc que es passés hores jugant al casino, muntant gresques amb altres dones o amb els amics. Ho agraiïa, fins i tot. De fet, era una sort que comptés tan poc amb ella. Si alguna cosa l'angoixava, era la resignació amb què

havia circumdat la vida quotidiana; el buit afectiu que arrossegava des de feia massa anys i que, de tant en tant, l'encerclava en una neguitosa tristesa. Malgrat les múltiples distraccions de què disposava, malgrat la comoditat vital, la basarda de perdre el temps al costat d'una mosca vironera, l'aclaparava sovint. El desgast físic i psicològic li havien passat factura.

—No et canvies per a sopar?

—No, ara no em ve de gust —va contestar Víctor, cansat d'esperar.

—No es tracta que et vinga de gust o no. Tens la jaqueta i els pantalons arrugats i no tenim temps de planxar-los. Vas impresentable!

—Impresentable? Però si es tracta d'un sopar informal.

—Si t'hagueres posat d'esport tal com t'havia recomanat, ara no tindries problemes. No fas mai res com cal!

—És veritat, no faig res com cal i estic fart d'esperar-te! Vaig a veure els amics! —va cridar Varela.

—Passeu a buscar-me d'ací mitja hora.

D'un glop, Víctor es va acabar la segona botelleta de whisky, va apagar amb ràbia el tercer cigarret i tancà la suite d'una portada. Ella va continuar buidant les maletes i col·locant la roba a l'armari, va situar les bosses de bany a cada costat de la pica del lavabo i caigué en la temptació d'obrir i olorar les capsetes de sabó i les botelletes de gel obsequiades per la direcció del vaixell. Eren d'una aroma suau, sense personalitat; d'una neutralitat benigna i estàndard que va refusar amb indiferència.

Quan acabà de tafanejar la suite, es va canviar el vestit per a sopar. Es notava una mica cansada. Havia estat un vol agradable i més aviat curt, però l'avió li havia deixat un zumzeig als oïts i un malestar general semblant al de moltes vesprades quan s'aixecava de la sesta. Sorprenentment, però, la temuda i regular migranya no s'hi

havia manifestat i calia aprofitar l'ocasió. Es posà el cinyell, les arracades i la polsera a joc amb el vestit i, mentre esperava l'arribada del seu marit i els amics, esguardà el paisatge retallat i estàtic de l'embarcador.

Fins on li arribava la vista, guaitava una mena de camp ras, brut i abandonat, amb claps de brosses disperses que acabava amb un mur de pedra. Només hi podia observar el trànsit constant dels passatgers i els treballadors del vaixell per la passarel·la, i va entretenir-se contrastant l'aspecte físic de les parelles, generalment de l'edat del seu home. N'imaginava la nacionalitat i feia conjectures sobre la professió o el nombre de fills que tindrien. Aquests divertiments li proporcionaven una distracció de petites expectatives que li agradava provocar, encara que després no gaudís de l'oportunitat de contrastar-los.

Cansada d'elucubrar sobre els passatgers que hi transitaven, va resseguir els límits de la finestra com si desitgés allargar-los. Concentrà l'atenció en els colors de les bombetes que il·luminaven la passarel·la i va comparar-los amb la grisor compacta del cel. Desconeixia les característiques d'aquell clima i no va aventurar-se a pronosticar si plouria o no. «Almenys a casa nostra, aquest oratge indicaria una pluja imminent», va rumiar.

Víctor, acompanyat d'Eva i Gabriel, va trucar a la porta, i els quatre marxaren cap el menjador. El *maître* els esperava per donar-los la benvinguda i acompanyar-los fins a la taula assignada, on ja s'asseien els Díaz.

Els senyors Varela, amb els Alberola —Gabriel i Eva— i els Díaz —David i Teresa—, ocuparen la taula número sis; una taula rectangular situada a la dreta d'on se servia el bufet lliure, coberta amb unes estovalles blanques i parada fins al darrer detall. Els homes s'hi asseguraren junts, enfront les respectives dones. Tots sis coincidien a comentar les excel·lències de les instal·lacions del vaixell

i la bona impressió general que n'havien rebut. Malgrat que es trobaven una mica fatigats, especialment el senyor Alberola, tenien una bona disposició d'ànim.

Gabriel Alberola era prim i la seua altura li proporcionava una esveltesa juvenívola, tot i els seus seixanta anys. Advocat i economista, formava part del consell d'administració de dos dels primers bancs del país i va fer amistat amb Víctor mitjançant diverses operacions financeres.

Tanmateix, el moment més àlgid i alhora més delicat de les seues relacions va ser quan el fill menut de Gabriel i Eva es va veure implicat en un assumpte de drogues. Desesperats, van recórrer a Varela, el qual hi va esborrar qualsevol implicació en el cas i no sols evità que el fill fos empresonat, sinó que mantingué intacta la reputació familiar i la continuïtat de la trajectòria professional.

Des de llavors, els Alberola tenien un deute impagable amb ell i, malgrat la discordança de caràcters, suportaven les estridències del comportament de Víctor de manera incondicional, tot i que Eva, fèrriamment catòlica, les tolerava amb dificultat.

D'estatura mitjana, Eva amagava la tímidesa i la blavor dels ulls darrere d'unes ulleres de disseny i vidres reduïts, que no acabaven de dissimular l'expressió greu del miop amb força diòptries. A desgrat de vestir molt bé i els esforços per modelar el cos al gimnàs, Eva resultava anodina, no sols perquè el seu físic era poc atractiu, sinó també perquè el caràcter retret i introvertit l'etiquetava com una persona mel·líflua, mancada de la guspira necessària per cridar l'atenció.

—Bé, i si sopem? —va suggerir David.

—Anem-hi! —respongueren tots alhora.

—Açò de tant de menjar per davant és una temptació. M'apeteix tot! M'ho han encertat. No tenia gana,

però picar m'encanta. No m'hi puc resistir —va declarar Marta.

—A mi em passa igual. Tot m'agrada! —afirmà Eva.

—No sé què agafar! —va dir Teresa.

—Us heu adonat? De moment no veig ni una dona potable —va remarcar Víctor.

—Què vols, ací només venim jubilats! Espere que hi haja alguna cambrera que estiga bé —va dir David.

—Doncs, és curiós, però, ara que ho dius, no se'n veu cap. Tots són homes.

Mentre cada un triava els plats del menú, Gabriel va somriure discretament. Sense haver tastat encara cap plat, pensava que aquell bufet lliure seria el primer àpat que engrossiria la llista de menjars de gust escàs i cuina vulgar que s'hauria d'empassar al llarg d'aquests cinc dies. Coneixia l'escassa exigència gastronòmica dels seus acompanyants. No volia amargar-s'hi l'estada, però evidentment hauria estat més a gust al seu vaixell amarrat al club nàutic de Dénia, baixant a dinar i a sopar cada dia als seus restaurants favorits. Dénia tenia una oferta gastronòmica excel·lent i variada, un goig per al paladar.

Gabriel feia anys que s'havia tret el títol de capità de vaixell, però era massa prudent, massa rutinari. Repetia sempre els mateixos trajectes. No s'arriscava més enllà dels indrets coneguts i propers: les cales de Xàbia, la badia d'Altea, davall el Morro de Toix, la Punta Bombarda, i rarament Eivissa, com a lloc més llunyà... Malgrat les crítiques constants de la família i els amics, els quals l'acusaven de ser un capità molt conservador que no s'arriscava a explorar noves rutes, no canviava els costums. En l'actualitat, llevat d'Eva, cap familiar ni amic l'acompanyava més de dos dies.

Amb tot, l'únic que comptava en aquest viatge per a Gabriel era acompanyar Eva. Últimament estava nerviosa

i desitjava veure-la relaxada. El tarannà de la seua dona tendia a la malenconia i la millor manera de mostrar-li suport i encoratjar-la era mantenir-se ferm al seu costat, sense atabalar-la amb preguntes ni demostrar cap preocupació.

Per a Eva, que el seu home accedís a viatjar amb ella era una de les majors satisfaccions. De fet, feia temps que no en compartien cap. I és que Gabriel preferia que Eva viatgés amb la seua filla; compartien gustos i afinitats, i ell descansava de tants hotels i quilòmetres com l'obligava el treball.

—I pel que fa a les dones, no us preocupeu. Hem de visitar diverses ciutats i, si ens en prem la gana, sempre podem buscar un respir. Deixeu-ho en les meues mans —els colpejà amb els colzes Varela, amb un to de veu més elevat i provocador.

—Marta, has sentit el que ha dit el teu home? —digué Teresa un poc indignada.

—Sí, no en faces cas. En realitat és una fanfarronada. Vols salsa per al peix? —li va preguntar indiferent.

—No, ja n'hi ha prou, que engreixa massa! I a tu no et molesta que diga eixes coses? —incidí Teresa.

—Dona, amb el temps una s'acostuma a tot. A més, no fa mal a ningú. Als homes com Víctor els agrada fer-se el fatxenda en alguns assumptes. Fes com jo, menja i deixa de pensar en la grossària i en les paraules de Víctor.

—Segur que no volem res més? —va incidir Teresa que encara guaitava les fonts del menjar amb la cullera de servir a la mà.

—No, no. Aquesta és l'última —va dir Eva mentre afegia al plat una mica d'ensalada—. Amb els bufets lliures sempre menje més del que caldria, i sobretot ara, de cara a la nit, no hauria d'agafar-ne més. Ni d'ensalada ni de res... Sort que, amb l'horari alemany, encara tenim hores

per davant. No m'agrada gens anar-me'n a dormir amb la digestió per fer.

Els tres matrimonis tornaren a la taula. Marta dubtava si Teresa es feia la ximple i volia creure cegament en la fidelitat del marit, o de debò responia a la reputació de ser curta d'enteniment. En altres qüestions hi era probable, però en aquestes, Marta sabia de debò que Teresa adoptava una actitud teatral que ratllava la hipocresia. D'Eva encara podia esperar aquestes preguntes i sorpreses, ja que Gabriel s'interessava poc per les altres dones, però quan venien de Teresa li semblaven imprecedenteds.

Teresa resultava elegant i lenta de maneres, tot i que un xic artificial. Parlava molt a poc a poc i amb un to de veu d'espigueta que semblava un vidre a punt de trencar-se. Des de feia anys, regentava una boutique muntada amb els diners del marit, el qual havia contractat un gerent perquè l'administrés. Alta i esvelta —de jove havia sigut model de passarel·la en alguna ocasió—, se sabia molt atractiva i combinava una sensualitat provocativa amb una innocència, mancada d'ironia i malícia.

Segons havia conclòs sarcàsticament Varela en una sessió de bar amb els amigots: «És un plàtan avorrit i sense suc. Molt guapa, això sí, però una gateta maula que deposita l'energia sexual en els mobles, la roba i els xafardejos dels famosos. No té ni una mínima perversitat morbosa que estímul l'esplai. És tan planera, tan sorprenentment ingènua i bona persona que, a més d'admirar la seua bellesa, acabes estimant-la amb una espècie de candor estranya, difícil d'explicar».

—Sabeu, l'altre dia va entrar Carme Munyís a la boutique —va dir Teresa—. Està desmilloradíssima. L'home l'ha abandonada per una altra molt més jove i li ha deixat els tres fills. Hauríeu de veure-la. Està demacrada, amb un aspecte de debilitat general que espanta. Diuen que ha

sigut culpa seua, últimament bevia i s'havia deixat massa. De fet l'havien vista borratxa més de quatre voltes pel carrer.

—Una mala època la passa qualsevol —va contestar Marta, contundent—. És estrany, sempre havia sigut una dona forta i, que jo sàpia, no havia begut mai. A saber què ha pogut passar-li! Estic segura que deu haver patit algun contratemps per reaccionar així...

—Sí, si bona persona era, però fins a punt d'emborratar-se i abandonar casa... —va afirmar Teresa.

Amb aquesta resposta, tant Marta com Eva van tallar el xafardeig de Teresa amb el seu silenci. Eva evitava aquestes tafaneries. Des del punt de vista religiós, lamentava els trencaments matrimonials, però no solia acarnissar-se mai amb les crítiques contra ningú. L'afer del seu fill i el ferm convenciment d'una comprensió cristiana, l'havien avesada a mantenir-se al marge d'aquesta mena de comentaris.

Des de la primera frase de Teresa, s'havia abstret de la conversa i tornava a centrar la preocupació en el mioma que li havien detectat feia quatre dies i els resultats de la biòpsia que obtindria la setmana vinent. Tot indicava que era benigne però la metgessa no podia assegurar-ho ni elaborar un diagnòstic sense l'anàlisi prèvia. Gabriel ho desconeixia i precisament per aquesta raó, l'alegria d'Eva perquè accedís a viatjar amb ella, era més gran encara.

Mentre Víctor anava bevent-se gairebé sol les botelles d'un Riesling Spätlese semisecc, el sopar va transcórrer entre els comentaris de la grossària, els règims alimentaris, la dieta mediterrània i els animals de companyia. Després, van passar a la celebració al setembre dels Jocs Olímpics a Sidney, la mort a les primeries de gener de la comtessa de Barcelona i el desplegament d'autoritats i personalitats que hi acudiren, per a continuar amb les observacions so-

bre la família reial i les diverses opinions al voltant de la tasca del rei com a cap de l'Estat...

De sobte, David va rebre una telefonada i, com era habitual, va dir la paraula màgica: «negocis», es va aixecar i s'adreçà a un lloc apartat.

—Hola, David, com ha anat el vol?

—Molt bé, per sort molt tranquil, sense cap turbulència. Ara mateix estem sopant estupendament i el vaixell ens ha donat una primera impressió boníssima. Però, dis-me, passa alguna cosa?

—No res d'importància, però volia consultar-t'ho. He estat dubtant i, finalment, he preferit parlar amb tu. Esta vesprada ha telefonat Ricard i m'ha assegurat que això nostre està en marxa, només falta seguir el procediment per a executar-ho.

—Aleshores, quan tornes a parlar amb ell, li recordes que siga discret i espere les nostres instruccions. De tota manera, si en el transcurs d'aquests dies no et diguera res més, no dubtes a telefonar-me; no em molestes gens, i menys si es refereix a un assumpte tan important, ens juguem molt. Concretament què volia?

—Diners. Ha estat plorant-me que tant la Conselleria com la Diputació li deuen molta pasta i, com que no li paguen, té un problema greu de liquiditat. «Per culpa dels polítics de merda, estic agafat. Volen que els traga les castanyes del foc, però amb tanta paperassa i tants terminis, m'han deixat en l'estacada». No té cap problema en l'execució, només necessita disposar d'efectiu per poder funcionar i sentir-se tranquil. Vaja, ho ha demanat sense exigències, conscient que seria un favor.

—Bé, crida'l per telèfon i dis-li que no es preocupe, que rebrà una part dels diners que li corresponen la setmana vinent. Intenta calmar-lo i que no faci cap bajanada. Hem invertit massa diners i esforços en aquest negoci perquè

la cague amb la seua histèria. Per cert, trau l'expedient de la societat i les opcions de compra dels terrenys, i ves avançant tant com pugues en la tramitació. Jo, el dilluns que ve, ho revisaré i ho enviarem al notari. Ens interessa tancar-ho com més prompte millor.

—Entesos, segur que quan palpe els diners, es tranquil·litza. I de la resta, no et preocupes. Jo me n'encarregue. Faré el que has dit. Jo també hi estic d'acord. Au, et deixes sopar. Bon viatge! Adeu!

—Adeu! I recorda que, si hi ha cap problema, no dubtes a telefonar-me. No és cap molèstia, al contrari, ja saps que m'agrada més sentir que ho tinc tot controlat.

—Molt bé! Adeu!

David va tornar a asseure's amb els amics i tots van continuar el sopar emfatitzant de nou les excel·lències dels serveis del vaixell. Sobretot Varela, que havia estat l'impulsor i l'organitzador del viatge, va insistir a remarcar-ho per ratificar la lloança de Marta que amb les suites d'aquesta companyia de vaixells havia encertat de ple.

En acabar de sopar, van dubtar a l'hora de retirar-se a les suites. Estaven cansats de l'avió i Gabriel insistia a gitar-se. Tanmateix, al capdavant, van concloure que era prompte i el cansament no els impediria estrenar la cafeteria del saló panoràmic per prendre una copa abans d'anar-se'n a dormir.

